

до Х. Калфа Сливенъ изгубва войводството си, точно не се знае. Въпросътъ е тъменъ още и за това, че край липсата на подорбности за турскитѣ разпрѣдѣления и институти, прѣдъ насъ се изпрѣчва единъ хаосъ отъ постоянни промѣни при всѣки султанъ, а при това и произволи на редица беглербегове и силни паши.¹⁾ Извѣстно е, че прѣзъ прѣдпослѣдния вѣкъ на робството ни до прословутия танзиматъ (1839 г.) султанътъ се затваря въ Илдъза, а сжщинскитѣ господари на владѣнията му бѣха всесилнитѣ мѣстни паши, бейове и татарски султани, Стига да си припомнимъ случаитѣ съ върбишкия султанъ, съ Пазвантоолу и Али Янински. Голѣми измѣнения въ администрацията станаха и до освобождението ни. За да не натякваме само на турцитѣ, нека погледнемъ върху сумата административни измѣнения, които направихме въ „шепа земя“, и то отъ 1885 г. до 1901.

Като граждани на войнишко заселище, сливенци вѣроятно сж участвували въ турскитѣ войни като редовни войници. Подъ знамената на румелийския беглербегъ сж се събирали всички влизащи въ района му спахии (тимариоти и заими), паши, войници, доброволчески чети (акънджии и др.) и т. н. Фактъ е, че християни, като сжщински войници въ турската армия, е имало при Сюлеймана. Прѣзъ врѣме на една отъ обсадитѣ на Виена (въ 1529 г.) при една отъ вратитѣ на тая крѣпостъ сж се намирали и румелийскитѣ войски. Тѣ се състоели отъ българи, сърби и хървати. Тукъ българитѣ се споменуватъ на първо мѣсто, види се, като мнозинство прѣдъ другитѣ и като събрани отъ Румелия. Участието имъ въ турската кампания срѣщу австрийцитѣ не е било като „слуги въ армията“ (каквито дѣйствително сж били малко по-късно), а като редовни войници още отъ първия периодъ на войнишкия институтъ²⁾.

¹⁾ Цѣлата турска система е била примитивна. И до днесъ старци, които не малко има да се оплакватъ за новитѣ ни усложнения, формалности и буквоядства, плачуши за „зеленото парцалче“ (Турция), разправятъ, че „едно врѣме турската царщина се управляваше само съ една торба книги, и пакъ работитѣ ѝ бѣха въ редъ“.

²⁾ Ср. думитѣ на D'Ohsson: *un corps de six mille Bulgares (voïnouks) qui servent en temps de guerre comme valets de l'armée* (VII, 18, 378-9), които се отнасятъ за послѣдующитѣ периоди на